

fentlig Beskjtning vedligeholdt, Værn mod Spen; men det forekommer mig ligesom haant, at lignende Forhold kunne tænkes at være tilstede, — og efter min Overbevisning ere de ogsaa tilstede — paa andre Punkter af Landet end netop paa Vestkysten af Sjælland. Jeg tror, at man vilde være stet tjent med, om man paa Grund af Mangel paa Lyft hos de umiddelbart Truede til at tage sig af Sagen eller paa Grund af, at de mangle Kræfter til at foretage noget Fyldestgjørende, lod saadanne Sikkerhedsforanstaltninger ligge, som, naar de forsømmes, kunne medføre Tab for Samfundet i dets Helhed, for Staten, og det Tab af et Omfang, som vanskelig lader sig overse. — Jeg havde troet, at et Lovforslag, som omhandlede Digeværnet i dets Almindelighed, nødvendigvis maatte have delt sig i disse to efter min Betragtning ganske naturlige Dele: En Del, som omhandlede, paa hvilken Maade private Diger, der have Interesse for Flere, skulle komme tilstede, ganske i Analogi med Bestemmelserne om, hvorledes andre private Foretagender, der have Interesse for Flere, saasom private Veie, komme tilstede eller vedligeholdes, og en anden Del, som omhandlede saadanne Diger, der have Interesse ogsaa for det Offentlige, og med Hensyn til hvilke det forekommer mig at være ganske naturligt, at man fordrer det Offentliges Bistand, nemlig Bistand fra Statskassen og Amtskommunen og muligvis ogsaa fra Sognekommunen. — Jeg skal ligesaa lidt som den ærede Taler, der havde Ordet før mig, indlade mig paa nogen Drøftelse af Enkelt- hederne i Lovforslaget, idet jeg frygter for, at dette ved et saa stort og omfangsrigt Arbejde som det foreliggende let kunde føre for vidt.

Oxenbøll: Det er flere Gange i denne Samling faldet i den høitærede Indenrigsministers Lod at forelægge Lovforslag, der bevæge sig paa Omraader, hvormed Lovgivningsmagten hidtil saa godt som ikke har beskæftiget sig, og jeg maa med de foregaaende ærede Talere være enig i at paa- skjønne, at den høitærede Indenrigsminister ikke er vejen tilbage for de dermed forbundne Vanskelig- heder, skjøndt man jo veed og kan sige sig selv, at selv om det er et taknemmeligt Arbejde at fremkomme med slike Lovforslag, naar de ogsaa faae deres endelige Afslutning, saa vil der dog altid være meget forskjellige Meninger om Enkelt- hederne og om den Løsegang, der gaar igjennem et saadant aldeles nyt Lovarbejde. Tanken i det foreliggende Lovforslag kan jeg fuldstændig billige, og jeg kan i Grunden heller ikke med den ærede sidste Taler sige, at jeg har Noget imod Hoved- trækkene i Lovforslaget, men derimod kan det nok være, at jeg kan sige, at jeg savner Noget deri. Den ærede sidste Taler mente, at man skulde overlade Størstedelen af Digeværnets Ordning til de Private og til disses Initiativ, i Stedet for at Lovforslaget foreløbig henlægger alle Diger under

det Offentliges Tilsyn og derefter ogsaa henlægger under det Offentlige Afgjørelsen af, hvilke Diger der skal være offentlige. Spørgsmaalet om Digeværnets Ordning kan jo ses fra to Syns- punkter, for det Første fra det, at man, som den samme ærede Landssthingsmand sagde, ved at op- rette Diger søger at opnaa den bedst mulige Be- nyttelse af sin Eiendom, søger at værne denne imod Beskadigelse af Vandet, og i dette Tilfælde skulde altsaa det Offentliges Indblanding være uberettiget; man skulde overlade denne Sag i det Hele taget til de Private. Lovforslaget er ikke gaaet denne Vej, og jeg kan heller ikke ganske indrømme, at det vilde være en heldig Vej at gaa, naar man virkelig vil opnaa noget hurtigt og vir- kelig Forbedring i denne Retning. Lovforslaget har taget Forordningen af 29de Juli 1846 og Loven af 17de Januar 1859 om Vandløb til Forbillede, og her have vi altsaa et Exempel paa, at det Offentlige fører Tilsyn med eller drager Omfarg for Foranstaltninger, der vedkomme Mange, men som dog egentlig ikke kunne siges at sigte til at bevare en Substant, men kun til, at de Paagældende kunne faae det størst mulige Udbytte af deres Eiendomme og den bedste Benyttelse af deres Jorder. Skjøndt disse Vandløb staa under det Offentliges Tilsyn, skulle Partici- panterne dog betale det Hele. Det er, som sagt, det samme Synspunkt, Lovforslaget gaar ud fra, og naar dette fordrer en gjen- nemgaaende Undersøgelse af samtlige Diger, tror jeg, det vil være heldigere for at komme til en Afgjørelse end at afsente det private Initiativ. En anden Sag er det, hvor Digers Oprettelse sker til Beskjtning for Substanten; hvor deres Opførelse sker for at forhindre, at Landstrækninger eller Jorder ligefrem gaa til Grunde, er jeg med den ærede Landssthingsmand enig i, at Staten bør træde til paa en helt anden Maade. Navnlig kan der være saadanne Forhold tilstede, at Staten bør træde til med Pengehjælp. Analogien for dette Forhold er, som min ærede Kollega her bagved (Rier) nævnedes, Sandflugtsloven af 29de Marts 1867, der jo angaar noget lignende. Man træf- fer Foranstaltninger mod Sandflugt for at værne imod, at Marker og Jorder, som ere brugbare, ødelægges, og her træder Staten til paa en hjæl- pende Maade, idet Statskassen udreder $\frac{1}{2}$, Amts- reparitionsfonden $\frac{1}{6}$, Kommunen og Beboerne hjer $\frac{1}{2}$ af Resten. Det er en betydelig Hjælp, der her ydes Beboerne, og paa samme Maade, som det sker ved Sandflugt, tror jeg, man med Hensyn til Digeværnet tør stille en Fordring til Staten. Gjennem denne Betragtning kommer jeg ganske naturligen til et Forhold, som interesserer mig særlig som Repræsentant for 5te Landssthings- kredsen, det er Maribo Amt, nemlig den Ødelæg- gelse, der skete i dette Amt ved Stormfloden af 13de November. Her er netop et af de Tilfælde, hvor Ulykken er indtruffen i et saadant Omfang,